

oud - duivendrechtse saegken

NUMMER 1, JAARGANG 2, MAART 2005

Foto: J. Blom

Met melk meer mans

Bijdrage in de drukkosten € 1,50

Uitgave onder auspiciën van de Stichting Oud - Duivendrecht

INHOUDSOPGAVE

OUD – DUIVENDRECHTSE SAECKEN, 2° JAARGANG, NUMMER 1

MAART 2005

Voorblad	1
Inhoud	3
Inleiding	4 - 5
Veeteelt hoofdmiddel van bestaan	6
Duivendrecht een weidestreek	7 - 9
Het woelige nest: met drie en en half dozijn dochters in winkel en wijk	10 – 15
Leverancier en klant: over 't algemeen protestant	16 – 23
De onmisbare	24 – 25
Melk en manufacturen	26 – 29
Van losse melk tot pak	30 – 37
De Duivendrechtse Melk – Inrichting	38 - 41
Ssssssssttt.....De Roomkan slaapt	42 – 45
(Wetensw) aardigheden	46
Bronnen en redactiemededelingen	47

Bronnen:

Archief	van de familie Jaap Beukeboom
Archief	van de familie Teun Beukeboom
Archief	van de familie van der Kroon
Archief	van de familie de Ridder
Archief	van de familie van Schaick
Archief	van de familie van der Vaart
Werkstuk	Thea van Schaik, met dank voor de bewerking aan Theo en Wil Witmond
Foto's	Jo Blom, Jan Selier Marian Beukeboom - van Wijk

*U kunt zich abonneren op het kwartaalblad *Oud - Duivendrechtse Saecken*.*

Losse nummers zijn verkrijgbaar tijdens de openingsuren bij de openbare bibliotheek in Duivendrecht en in Ouderkerk en in het Gemeentelijk Historisch Museum van Ouder - Amstel in Ouderkerk

Uw tegemoetkoming in de drukkosten van minimaal € 1,50 per blad is van harte welkom. U kunt uw bijdrage per enveloppe afgeven aan de medewerkers van de bibliotheken in Duivendrecht of Ouderkerk, of in het museum. Uw bijdrage kan ook per enveloppe in de brievenbus bij een van de redactieleden, als u in de buurt bent.

*Nieuw: Uw bijdrage kunt u overmaken op de rekening van de St. Oud - Duivendrecht Gironummer: 7875172 t.n.v. Stichting Oud – Duivendrecht, Penningmeester: J E Pieneman - de Jonge, Kloosterstraat 22-1, 1115 BL DUIVENDRECHT Wilt u bij de mededelingen **duidelijk** vermelden voor welk(e) nummer(s) u betaalt. en het bedrag van de portokosten erbij storten op de rekening .*

Adresgegevens voor abonnementen, kopij, opmerkingen en adviezen:

Ans Quirijnen
Waddenland 41
1115 XD DUIVENDRECHT
telefoon/vm: 020-6992574
e-mail: quico@planet.nl

Jo Blom
't Ven 2
1115 HB DUIVENDRECHT
telefoon: 020-6909023
Mobiel/vm: 06-22521536

(Wetensw)aardigheden

De gemeenteraad van Ouder - Amstel heeft in haar vergadering van 25 november 2004 de aanvraag van de monumentenstatus voor de Sint Urbanuskerk van Duivendrecht van harte ondersteund en aan de Rijksdienst voor de Monumentenzorg een positief advies uitgebracht.

Burgemeester Nawijn, portefeuillehouder van cultuur, spant zich in om, bij de viering van de 60-jarige bevrijding, een bijzonder bewaard gebleven beeld bij de oorspronkelijke plaats terug te (laten) zetten. In ons volgende nummer en in de lokale pers verneemt u hier alles over. De eigenaar van het beeld, het 4 Mei - Comité Duivendrecht en de S.O.D. hebben de handen in een geslagen en met resultaat. Er zweefde een engel boven Duivendrecht!

De beamerpresentatie **Nieuwe Beelden van het Oude Duivendrecht** van B.P.Hess was een enorm succes. Voor onze abonnees en de andere mensen, geïnteresseerd in de historie van Duivendrecht, die op 18 november jl. geen plaats konden krijgen in de bibliotheek op het Dorpsplein én voor de mensen die de aankondiging gemist hebben of die deze avond verhinderd waren is er goed nieuws:

De bibliotheek te Duivendrecht 18 november 2004 bij de beamerpresentatie.

Foto: Jan Selier

De presentatie wordt herhaald op donderdag 17 maart a.s. om 20 uur in de bibliotheek.

De toegang is gratis. De vertoning start precies om 20 uur.

In de pauze kunt u tegen een vergoeding een kopje koffie of thee krijgen.

U kunt gerust familieleden of kennissen die in Duivendrecht woonden meenemen.

Er zijn zelfs een paar mensen die de beelden graag nog een keer willen zien. Zij zijn welkom!

Veel Duivendrechtse wandelen dagelijks even langs de Sophia'shoeve om te kijken hoe de restauratie van het Rijksmonument vordert. De familie Wintershoven hoopt in mei in de hoeve te trekken. Als de Sint Urbanuskerk Rijksmonument wordt is het een kleine stap om voor het gebied kerk, boerderijen en de oude huisjes in de omgeving Beschermd Dorpsgezicht aan te vragen.

Netty Pieneman – de Jonge uit de Kloosterstraat is de nieuwe penningmeester voor de S.O.D.

De 1^e jaargang van Oud-Duivendrechtse Saecken is nu al een collectors item!

Adriaan Vermeij, bekend als Manus bij de rijwielbezitters in Duivendrecht, heeft ongeveer 10 jaar bij De Roomkan gewerkt.

De Melkunie wilde minder stopplaatsen en de bejaardenhuizen gingen over op zogenoemde totaalpakketten van zuivel met groente, fruit, brood en vleeswaren.

John kende iemand bij de Centrale Markt en daar ging hij een samenwerkingsverband mee aan en nam veel klanten mee. Inversco bood de totaalpakketten en De Roomkan verdween als grossierderij na 20 jaar.

Het bedrijfspand bij de woning werd verhuurd en Yvonne vond emplot in de horeca.

Boer Kees van Schaick, de broer van Ferd die nog steeds op de Antoniushoeve aan de Rijksstraatweg 228 woont, ging in het weekend met zijn tractor steevast op weg om een borreltje of wat te drinken bij café Brugzicht.

Na het tetteren volgde ter hoogte van De Roomkan het toeteren. Met de tractor zigzagde Kees zich de laatste meters brallend en lallend naar de hoeve.

Als de buurt er iets van zei kon Kees nogal eens "wild" reageren. Yvonne sprak hem een keer aan en zei dat haar kleine kinderen slapen aan de straatweg.

Jarenlang bleef Kees zijn borreltje halen en als hij met zijn tractor langs De Roomkan kwam dan hield hij even in, legde zijn vinger op zijn mond en riep: Ssssstt...De Roomkan slaapt!

In het ruime huis aan de Rijksstraatweg woont nu een ander gezin.

De Roomkan bestaat niet meer. John werkt tegenwoordig op de zuivelafdeling van de horecaleverancier Hanos en Yvonne werkt parttime bij Bakker Dekker op het plein.

En in de Bolster, op een andere plek aan de Rijksstraatweg in Duivendrecht, bewaren zij zorgvuldig de foto's en de herinneringen aan hun beginperiode hier in het dorp.

John en Yvonne de Ridder

Ssssstttt.....De Roomkan slaapt!

.....integendeel, zo vertellen John en Yvonne de Ridder

Om drie uur 's nachts leverde de Melkunie de kratten met melk aan bij De Roomkan in de Rijnstraat 233 in Amsterdam en was het zaak voor John de Ridder om 's nachts direct te beginnen met opladen, voordat de kratten gestolen werden.

De Roomkan was vroeger een gewone melkzaak van grootvader Siem in de Maasstraat. Grootvader Prett had eerst de melkzaak en startte in de Rijnstraat met een grossierderij voor de uitlevering van zuivelproducten aan de horecagelegenheden en aan bejaardenhuizen.

Goede en bekende klanten van De Roomkan waren de ijssalons Ciprian en Gamba en de eetsalon Van Dobben.

De klanten werden voorzien van verse zuivelproducten van maandag tot en met zondagavond.

Als 14 - jarige jongen werkte John al in het bedrijf van vader Siem en omdat vader alle benodigde vergunningen had bleef hij nog jaren stille vennoot van De Roomkan.

In 1971 namen John en zijn vrouw Yvonne De Roomkan over.

Yvonne verzorgde voor vader Siem al de facturen en hield met plezier de administratie bij. Liepen grootvader en vader nog met een kar en een bakfiets. Het jonge paar begon met een oranje volkswagenbus. Als het zo uit kwam reed Yvonne zelf ook met de bus.

Als de klanten vergaten hun bestelling door te geven, pakte Yvonne de telefoon om ze er even aan te herinneren dat ze verse producten nodig hadden.

Dankzij Pa kon het gezin af en toe een weekje op vakantie, maar de administratie ging gewoon mee naar de Eemhof, vertelt Yvonne.

Het bedrijf groeide en het pand werd te klein. Toen er in een krantenadvertentie ruimte aangeboden werd in Duivendrecht was de eerste reactie van Yvonne: "Waar is dat eigenlijk?"

Het pand waar het om ging aan de Rijksstraatweg 88a (oude nummering) stond al een tijdje leeg. Er had een handelaar met geluidsboxen ingezet en daarvoor was het de supermarkt van Map Braam.

Het pand werd door de De Ridders aangekocht en na een grondige verbouwing van 13 maanden – de voormalige winkel werd woning - verhuisde DE ROOMKAN naar Duivendrecht op 25 augustus 1977 en het gezin met de twee dochters verhuisde mee.

Een groot voordeel voor de familie de Ridder was dat de Melkunie, gevestigd aan de Johan Muyskenweg in Duivendrecht, 's middags de producten al aanleverde. Gelukkig wat meer nachtrust.....

Het bedrijf groeide en de klantenkring breidde fors uit, omdat John een wijk overnam met de verkoop van slagroom voor de banketbakkerijen.

De grote witte wagens van DE ROOMKAN werden bij het pand aan de Rijksstraatweg 212-214 een vertrouwd beeld.

DUIVENDRECHT, winkel (ca. 4 x 9.60 m), met daarbov. gel. 5/6-kam.won., met badkam. en ligb., aangebouwde bedr.ruimte van ca. 4.50 x 9.50 m, en een vrijst. bedr.ruimte van 15 x 8 m. Tot. opp. eigen gr.: 425 m². Koops.: / 199.000 k.k. Aanv. direct. Voor bez. en inform.: G. Wind, mak. o.g. Ouderkerk a.d. Amstel. Telef. 02963-3345.

1292 C14Ad

Dertien maanden werd er verbouwd aan de Rijksstraatweg 212 - 214

De bedrijfsruimte

Van winkel tot woonhuis

In feite was een gemeentegrens overschreden, want daar was Weesperkarspel en natuurlijk leverden ze zuivel aan de laatste burgemeester, de heer Mul.

Met de komst van de auto werd dat allemaal anders.

Dat was een vooruitgang. In 1954 kocht Teun een tweedehands luxe auto wat de klanten nog niet mochten weten. Hij kwam voorlopig met het vertrouwde vervoermiddel, maar op een keer kwam die auto wat goed van pas. Het was zaterdag en Teun had tijdens de route net een kwart literje slagroom te kort. Een klant wilde het artikel graag hebben voor de zondag en hij beloofde het alsnog te bezorgen. Tot dan toe moest dat op de fiets. Nu was er die auto en dat was maar wat gemakkelijk. Pas toen het donker was, reed hij naar Amsterdam, parkeerde ver voor het adres van de klant en bezorgde het gewenste artikel.

Opa en oma Vrolijk (grootouders van moeders kant) woonden op de golf links aan het Zwarte Laantje. Daar kwam je via het trappetje over de spoordijk. Eén van de kinderen bracht daar op gezette tijden gepasteuriseerde melk in een kratje en wat eieren of wat er verder nodig was. Jan bracht er elke dag de krant.

Met de komst van de Bijlmer was Teun de eerste, die in de bouwketen en in de eerste flats met een daartoe speciaal geconstrueerd wagentje zuivel leverde. Hij kon zo tot in de flats komen. Klaas van der Vaart deed later ook mee. Op den duur was dat niet meer te doen. Vanwege de herinrichting van het hele gebied rond Duivendrecht ten behoeve van de infrastructuur, was ook de winkel van Teun Beukeboom gedoemd te verdwijnen. Steeds verder rukten de zandheuvelds op en verscheen een dijk aan de horizon. De Bijlmerringkade, net als de gemeente Weesperkarspel werden opgeslokt in een nieuwe Amsterdamse woonwijk. Vlak voor de sloop van het buurtje stopten de Beukebooms ermee. Het prachtige Strandvliet viel ten offer en zo het hele oude vertrouwde buurtje aldaar, inclusief de winkel van slager Van Walbeek, het Paxgebouw en de Sint Joannesschool. Sinds de jaren zeventig bestaat ook dit stukje Duivendrecht niet meer.

Rijksstraatweg 112 Beukeboom en het prachtige Strandvliet rechts.

Replica van een hondenkar

Foto: Marian Beukeboom – van Wijk

“Het paard kende de route”

De Duivendrechtsche Melk - Inrichting van Teun Beukeboom.

Ze woonden apart van de winkel, maar wel pal ernaast: Rijksstraatweg 112. Met de RK Kerk Sint Urbanus en boerderij Strandvliet vlakbij. Teun en Marie Beukeboom kregen drie kinderen: Janny, Hein en Jan. Het volgende verhaal is van de dochter en de zoons, opgetekend door Marian van Wijk, de echtgenote van Hein:

Begin van de melkhandel.

Met het uitventen kreeg men een hogere prijs voor de melk.

Dus de oudste zoon bleef meestal op de boerderij, en de volgenden moesten de melk uitventen.

Veel werden er ook nog wel slager.

Grote strijd om een klant binnen te halen, je vader ging dan in vol ornaat (hagelwit jasje, witte klompen) al kennis maken en om de klandizie vragen.

De strijd tussen de katholieke en de protestante klant.

De strijd om een klant in het gebied waar een ander al kwam.

Een rechtszaak geweest zelfs.

Later indeling van de wijken, toen ging het beter.

Veel mensen hadden geen wekker nodig, hoorden het paard en de wagen langskomen.

Jan Beukeboom vertelt ter verduidelijking, dat vader Teun in de Amsterdamse Wetbuurt zijn wijk had. Het winkeltje in Duivendrecht was niet echt voor de klandizie. Soms waren drie klanten op een dag al veel. Het was meer een opslagplaats. Van hieruit vertrok hij met de zuivel richting Amsterdam naar wat zijn wijk was: de Wetbuurt met straten genoemd naar mensen, die de natuurwetten vastgesteld hadden. Jaap Beukeboom, die later op nummer 2 Rijksstraatweg zijn nering had, ging gedurende een periode met hem mee.

Aanvankelijk per hondenkar. Oersterk was zo'n hond en op een keer kieperde de hond in een uitzonderlijke trekbeweging de hele kar om. Na een poosje werd de hondenkar vervangen door paard en wagen. Dat had voordelen. Het paard kende de route. Bij vertrek wilde het uitsluitend linksaf richting Amsterdam. Als Teun wel eens rechtsaf wilde om met paard en wagen ergens iets op te halen, weigerde het paard. Pas toen ze eenmaal een bedrijfsauto hadden, beseften ze wat een voordeel een paard had. Zodra je naar de volgende klant liep in een straat, riep je "huh" en het paard volgde braaf. De auto daarentegen bleef staan en dan moest je weer teruglopen. Wel vijf verschillende paarden heeft Teun gehad. Ze stonden bij ome Jan achter de boerderij in het land aan de Oud - Diemerlaan. Soms had Teun wel 3 kwartier nodig om het paard te vangen. Als het paard niet aardig was, bij voorbeeld tegen kinderen, werd het gauw verkocht. Soms werd een paard verwend door een klant. Zo gaf een mevrouw op de Fahrenheitsingel (in de Wetbuurt) elke dag een stukje cake aan het paard. Toen ze op een dag niet thuis was, wilde het paard niet doorlopen. Teun had voortaan iets lekkers bij zich voor het geval dat. Veel verkeer was er in die tijd nog niet en er stonden geen auto's geparkeerd in een aaneengesloten rij. Dat was een voordeel voor paard en wagen. Vader Teun werd in deze wijk vergezeld door dochter Janny en later zoon Hein.

In Duivendrecht had Teun ook een wijk. Dat was eigenlijk een soort tweede wijk. Het was allemaal keurig netjes in vieren verdeeld vanaf de Duivendrechtse Brug gerekend en hij ventte vanaf de spoorbomen (waar nu de busbaan begint). Omdat hij zelf nauwelijks in Duivendrecht ventte, kende men des te beter zijn knecht, Willem Mesman, die jarenlang de wijk verzorgde. In het laatste huis aan de oude Abcouder Straatweg woonden oom Hein en tante Sjaan Beukeboom met hun jongens. Oom Hein hielp met venten wat betreft het stuk Bijlmerringkade tot het gemaal van Portengen.

A. P. BEUKEBOOM

RIJKSSTRAATWEG 112

DUIVENDRECHT

Duivendrechtsche Melk-Inrichting
Handel in Melk, Boter, Kaas en Eieren

Concurrerende Prijzen

Beleefd aanbevelend

Bedrijf en woonhuis

In het begin was er op 2^e kerstdag, 2^e paasdag en 2^e pinksterdag verkoop, omdat de meeste klanten nog niet over een koelkast beschikten. Vakantie werd in dagen geteld. Drie dagen er op uit en Beukeboom of Van der Vaart zorgden voor de bezorging. Later werd het een week en eindelijk veertien dagen.

Met de nieuwe start van Jan en Adrie verdwenen Kees en Annie nog niet uit de winkel. Ze boden de helpende hand tot 1985. Intussen, in 1975 hadden ze het huis van Bram Niezen op de Rijksstraatweg gekocht. De ruime kelder onder het huis was een voortreffelijke opslag voor Jan en op het erf kon de elektrische winkelwagen perfect geparkeerd staan.

Na verloop van tijd was deze wagen niet meer nuttig voor de nering, maar weg doen betekende voldoen aan allerlei kostbare milieuwetten. Tijdens een lollige avond deed Jan hem van de hand . . . voor een fles whisky en een bos bloemen voor Adrie.

In de loop der jaren werden de eisen van de klanten steeds hoger gesteld. Het is niet makkelijk in tijden van verdwijnende kleine winkeltjes iets te verzinnen om de zaak voort te kunnen zetten. Het verzorgen van lunches voor bedrijven, een soort catering, blijkt een welkome bedrijvigheid op te leveren. Op opvolging kunnen Jan en Adrie niet rekenen, maar voorlopig behoren ze nog tot het oude vertrouwde van Duivendrecht: een winkel niet alleen voor de boodschappjes, maar ook voor een praatje.

Van Schaick met zijn kinderen. Rechts zoon Jan, de huidige eigenaar van Deli – van Schaick

Het uitgebreide assortiment

Bezorgen in de Kruidenbuurt

Jan verwierf een "Spijkstaaltruckje", oorspronkelijk van de PTT en elektrisch aangedreven. Het was een driewieler: de motor en het stuur rustte op één wiel; het met producten gevulde wagentje steunde op twee wielen. Jan zat voorop en voelde zich de koning te rijk. Een goed wendbaar karretje, het kon om z'n as heen draaien, zeer geschikt voor bezorging in bochtige straatjes en als je bij de klant moest keren. Je moest 16 wezen om er op te mogen rijden en dat scheelde een paar maandjes. Als de politie in de buurt kwam, deed hij net of hij moeilijk geparkeerd stond en riep beleefd en vriendelijk: "even wachten, want ik ben zo weg".

Jan moest intussen naar school, maar zitvlees had hij niet. Hij hing graag de lolbroek uit, maar sinds hij zelf de wijk in ging, haalde hij 's avonds moeiteloos zijn diploma's. Hij hield het bij elektrisch aangedreven wagens van 3 tot en met later wel 9 meter.

De winkel was voorzien van een etalage en wat schappen. Als je binnenkwam was links het spoellokaal. Nu is Adrie daar druk met de verkoop vanachter de toonbank. De melkbussen werden daar gereinigd alvorens ze aan de straat gezet werden. In een gemetselde koelkast bleef de melk vers. Van zure melk en bederf was nooit sprake. Ze kienden het goed uit.

De toonbank was aan de voorkant versierd met een tegeltableau van de "stier van Paulus Potter". Deze tegels worden, een beetje beschadigd, tot op heden in de opslag bewaard. Op de toonbank stond de weegschaal, merk Olland. Verkocht werden er onder meer bliksoep en pakjes Royco-soep. Een flesje siroop is te onderscheiden, flesjes Salata? en de reclame voor Wajang en Blue (uitspraak toen "bleu") Band. Kaas en pakjes boter completeerden zo'n beetje het assortiment.

Nostalgie is de herinnering aan de gasmuntjes, die bij Van Schaick verkrijgbaar waren. Die muntjes moesten in de meter thuis en als je die vergat, kon je niet koken.

Het interieur onderging in de tweede helft van de jaren zestig een metamorfose. Er kwam een telmachine met zo'n rolletje papier erin. Dat vergemakkelijkte de boekhouding. Langzamerhand werd er meer flessenmelk verkocht. Hele en halve literflessen, voorzien van hard zilverpapiercapsules met lipjes aan weerszijden om open te maken. Er waren verschillende kleuren voor de melk en de karnemelk. De gesteriliseerde melk zat in een fles met een smalle hals en een kroondop. Die werd meestal als koffiemelk gebruikt en dit zuivelproduct bleef lang goed. Er werd ook wel gezegd: (dubbel)gestoomde melk en dat heette heel hygiënisch te zijn. Yoghurt en gortpap werden ook verkocht in een fles. Er was ook "grulle"= dikke yoghurt en natuurlijk slagroom. Bakkerij "De Hoop" had liters nodig voor het gebak. De flessen zaten in stalen kratten van 16 en werden 's morgens vroeg langs de weg gezet. Piet Hooiveld is net als bij Van der Vaart ook een bekende van Kees en Annie van Schaick. Naast boter was er margarine te koop. Blue Band werd in die tijd een populair merk. Rolletjes drop en reepjes chocolade verschenen tussen de zuivelproducten.

Het assortiment breidde zich in de loop der jaren gestaag uit. Allerlei frisdranken, onder andere "Exota", "Riedel" en ook pils deden hun intrede. Makkelijk voor de klanten, die in een jachtiger leven snel in één winkel inkopen konden doen. Jan voegde er brood en vleeswaren aan toe en in de rijdende winkel bood hij groente en fruit te koop aan. Er werd wederom verbouwd. Na het vertrek van Simon Zorge, de groenteman, organiseerden hij en Adrie, dat bij de ingang van de uitnodigende winkelpui, een stellage en kratten met groente en fruit kwamen te staan.

Volgens de regel was de winkel op dinsdagmiddag dicht. Die vrije middag ging op aan boodschappen doen en naar de stad gaan, bijvoorbeeld als er kleding gekocht moest worden.

Van Schaick exterieur

Annie in de vernieuwde zaak

Elke morgen, behalve zondag, was het 's morgens vroeg dag. Om 03.00 uur kwam de tankwagen met melk uit Abcoude, later Amsterdam en vulde de schoongemaakte bussen, die langs de kant op de Rijksstraatweg stonden. Tegenwoordig moeten we er niet aan denken wat er allemaal 's nachts met die bussen kon gebeuren, maar in die tijd bleven de bussen schoon, was er geen baldadige jeugd met een misselijk makende stunt en waren er zeker geen dieven. Voor Kees en Annie begon de dag om 06.00 uur. De nodige melkbussen werden door Kees op de bakfiets gehesen, aangevuld met boter, kaas en eieren al of niet op bestelling voor de klanten. Annie richtte de winkel verder in met de verse melk.

Kees vertrok naar zijn wijk. Als de mensen thuis waren vroeg hij: "Wat zal 't vandaag wezen?" De klant reikte hem de melkkan aan en met zijn halve - of hele liter - maatbeker (de "melkpint") paste hij de melk af. Dat was zo'n metalen maatbeker met een langgerekt handvat om diep in de melkbus te kunnen scheppen. Als de klanten niet thuis waren, lag er een briefje of wist Kees precies wat er gewenst werd. Hij kon zelfs de bestelde waren binnen zetten, want hij beschikte over een looper (een soort passe-partout sleutel) waarmee hij elke deur kon opendoen. In de zomer op heel warme dagen werden de melkbussen in molton gewikkeld; 's winters werd de handel met een zeil afgedekt.

Intussen kon Annie haar huishoudelijk werk verrichten en als een klant zich aandiende, zag ze dat door het raam in de muur tussen huis en winkel. Ook zij schepte de melk in de kan van de klant, woog kaas af, verkocht de boter en verpakte eieren voorzichtig in een zakje. Er waren geen eierkartons.

Optellen deed ze feilloos: uit haar hoofd. De bedragen werden op briefjes geschreven en later in de boekhouding door haar verwerkt. Tot in het kraambed was dat haar taak, elke avond. Want de kindertjes kwamen en zwanger of niet: het werk ging door. Alleen na de bevalling was er rust: tien dagen lang in bed en Kees moest alles tegelijk doen, samen met een zusje van Annie.

Elke keer als ze zwanger was, kwam Bram Niezen (van het taxibedrijf) langs. Nooit zag je hem, maar dan kwam hij drie ons kaas kopen bij haar. Ze moest het precies afpassen en "mag het iets meer zijn?" was er bij Bram niet bij. Het doel van zijn aankoop was telkens weer om haar te helpen herinneren, dat hij met het "doopje" graag de opdracht kreeg het gezin met de taxi naar de kerk te rijden.

Jan is de oudste zoon en heeft samen met zijn Adrie het bedrijf van zijn vader en moeder voortgezet (17 mei 1980).

Het zat er al jong bij hem in. Als anderhalf - jarige ging hij met vader mee en dat deed hij graag. Hij wist precies waar hij van de bakfiets af moest, omdat hij dan een koekje of snoepjes kreeg. Hij kon de "l" nog niet zeggen en dat leverde soms een komische act op. Een mevrouw kocht altijd twee flesjes pils. Toen ze het een keer vergat te zeggen, vroeg hij: "Moet je nog pis?"

Toen hij wat ouder werd, had hij zijn eigen mandje met handelswaar: koekjes.

De bakfiets werd vervangen door een tweedehands bestelbusje, een Bedford. 's Winters was het ijskoud, want verwarming in een auto bestond nog niet. Als het hard vroom was het een hele klus het raam zelfs aan de binnenkant ijsvrij te houden. Je had minder beweging dan op de bakfiets. Toch was het was een hele vooruitgang. Nog later kwam een volkswagenbusje en daarmee voelde Kees zich in zijn element, want hij was nog altijd graag chauffeur.

de gaande

en de KOMENDE man

DE GAANDE MAN.

Geachte Mevrouw,

Hiermede berichten wij U, dat de wijk met ingang van 16 februari is overgegaan naar de heer C.P. van Schaick. Tevens is met ingang van die datum de zaak gesloten. Het was ons helaas niet langer mogelijk om de zaak voort te zetten.

Wij willen U lange deze weg van harte bedanken voor de prettige samenwerking en het vertrouwen dat wij van U mochten ondervinden.

Voorz. de wijk hebben wij een prima opvolger gevonden die ongetwijfeld een goed leverancier voor U zal zijn en wij kunnen hem dan ook van harte bij U aanbevelen.

Graag wensen wij U alle goeds voor de toekomst.

Met vriendelijke groeten,

Van.H.J. Beukeboom.

DE KOMENDE MAN.

Dat de aanbeveling van de fca. Beukeboom juist is hoop ik U te bewijzen.

Deze overname brengt echter enkele veranderingen met zich mee, door de omvang van de wijk is het wij niet mogelijk om U dagelijks de melk en melkprodukten te bezorgen. Wij komen bij U om de dag aan huis, t.w. dinsdag, donderdag en zaterdag.

Mocht er in het begin iets niet helemaal naar Uw wens zijn, zegt U het ons.

Wij hopen dan heel spoedig Uw vertrouwen te hebben gewonnen.

Hoogachtend,

C.P. v. Schaick,

Rijkstraatweg 44, Duivendrecht.

Van losse melk tot fles en pak.

De familie van Schaick vertelt . . .

Ze kochten de melkzaak en dat was een motief om te trouwen: Kees van Schaick uit Mijdrecht en Annie Versteeg uit Vinkeveen. Allebei van een boerenbedrijf afkomstig zag hij het niet zitten om te gaan boeren. Het was trouwens een rage in die tijd onder de boerenzoons om een winkel over te nemen, omdat ze niet allemaal van die ene boerderij konden leven.

Zij was de beste op school met het mooiste rapport. Op een goed moment kreeg ze een fiets om naar school te gaan, maar de tijdwinst, die dat opleverde werd omgezet in een opdracht om voor het vertrek de stoep te boenen. Het advies om door te leren werd door haar moeder niet opgevolgd. Ze moest helpen in het gezin en op de boerderij: melken, kaas maken, enzovoort.

Ook hem was het melkblok (laag krukje) vertrouwd. Elke morgen en elke avond onder de koe zitten melken was niet genoeg uitdaging voor Kees. In de weidse polder met alleen maar vee was er niemand om mee te praten. Hij werd chauffeur. Met een omgebouwde legerwagen met aanhanger, het was immers net na de oorlog (veel auto's waren er nog niet), vervoerde hij 16 koeien en eventueel pinken naar de veemarkt in Purmerend. Tijdens die ritjes kwam hij ook door Duivendrecht, over de Rijksstraatweg, die zijn vader "de grindweg" noemde vanwege het plaveisel in de oude tijd.

Op zoek naar een toekomst, samen met zijn bruid, lazen ze in de krant "De Boerderij" de advertentie van de melkzaak in Duivendrecht, die te koop stond. De winkel was van de heer Los, die er vanaf wilde, omdat er in Amsterdam misschien meer te verdienen viel. De heer Los had ooit de zaak overgenomen van de heer de Vries, die van boerderij "Nooitgedacht" aan de overkant kwam.

Door hun achtergrond bekend met zuivel durfden ze de gok aan. Ze namen de zaak over op 19 mei 1952. Sommige Duivendrechtters waren geschokt, omdat een protestant zijn zaak verkocht had aan een rooms-katholiek.

Nog niet getrouwd gingen ze elke dag met de bus heen en weer naar de winkel. Op de 16^e juni werd hun huwelijk voor de wet voltrokken en op 24 juni was er bruiloft in Vinkeveen. Meteen betrokken ze het bijbehorende huis aan de Rijksstraatweg. Met wat nieuwe meubels: een tafel met zes stoelen en een bed, wat omgekeerde melkkratjes hier en daar, richtten ze hun woning in en huurden elke week een wasmachine (een "Hoovertje", elke maandag gebracht na zessen).

Het was spannend: zouden ze erin slagen ervan te kunnen eten en ook nog wat te verdienen? Elke 14 dagen moest er vijfendertig gulden huur betaald worden aan de makelaar, die namens de eigenaar kwam innen. Na drie jaar konden ze het pand kopen, maar de bank was de grootste aandeelhouder.

Kees ging dagelijks met de bakfiets er op uit om melk te venten, terwijl zij in de winkel stond. Er waren 4 melkboeren in Duivendrecht, te weten: Teun, later Hein Beukeboom bij de R.K.Kerk, die voornamelijk in Amsterdam ventte, Jaap Beukeboom bij de brug, Klaas van der Vaart (senior en junior) en Van Schaick. Ze hadden ieder een wijk, want al voor de komst van Kees en Annie was er gesaneerd, zodat er geen vervelende concurrentie was en een ieder zijn eigen inkomsten kon verwerven.

Bruidspaar van Schaick – Versteeg 24 juni 1952
Bridsmeisje is zus Thea

Het echtpaar van Schaick in de winkel

Piepkleine "soepbordjes" van wit, wat ze toen noemden "hotelporselein" werden gebruikt om suikerklontjes te serveren. Annie liet ze zien.

Moeder maakte ook ijs. Ijsstaven van diepgevroren water uit een fabriek, in die tijd nodig om een koelkast op temperatuur te houden, werden regelmatig geleverd en in een teil gelegd.

De melk werd betrokken van de familieboerderij.

Voor de ramen hingen van die halve gordijntjes met koperen knijpringen aan een roe. Later, plusminus 1928, toen de melksalon tot huiskamer geworden was en de box van de kleinsten in de hoek stond, trokken de spelende kindertjes(een tweeling) de gordijntjes met knijpringen en al naar beneden. Moeder mopperde dan, want de gordijntjes werden vies in de box en dan moest zij ze wassen, stijven en strijken. Met de toenmalige gordijnstoffen en wasmiddelen een heel karwei.

Achter was de "mooie kamer", maar daar zaten ze nooit Er was opslag van balen wol en zo.

De Rijksstraatweg was destijds een doorgaande route naar Utrecht. De verkeersdeelnemers hadden best behoefte aan een reisonderbreking. Forensen, die dagelijks per auto, maar meestal op de fiets heen en weer moesten, kenden natuurlijk deze stek.

's Zomers was het drukker in de melksalon, ook wel lunchroom genoemd. Moeder prefereerde "melksalon". Veel Amsterdammers fietsten voor recreatief plezier langs de Rijksstraatweg en lesten hun dorst bij wat zij noemden op z'n Mokums: "de kattenkroeg".

Op een keer kwam een vader van een groot gezin dronken uit de stad. Het was al laat, maar hij wenste nog een pilsje. Vader van der Kroon weigerde: "koffie kun je krijgen".

De combinatie van melksalon, naaiwerk en manufacturenhandel werd te zwaar. De melksalon werd opgedoekt. De woonruimte, die nu beschikbaar kwam, was hard nodig. Moeder Rosina kreeg in 3 jaar 3 kleine kinderen te verzorgen en de manufacturenhandel, uitgebreid met woningstoffering plus de klanten voor het naaiwerk slokten haar tijd en woon - en bedrijfsruimte helemaal op.

Annie zette de zaak voort en behaalde allerlei vakdiploma's tot en met glas en keramiek. In 1969 nam haar zus Roos de winkel over tot de afbraak in 1972. Samen met de boerderij van Vrolijk en de zuidzijde van de Tamarindestraat moest dit oude stukje Duivendrecht wijken voor de Van der Madeweg. Duivendrecht verloor een markant winkeltje waar je van alles kon kopen: ondergoed tot en met een mooie vaas, die je cadeau wilde geven; sokken tot en met zakdoeken, enzovoort: een charmante "winkel van Sinkel".

Het enig overgebleven tafeltje van de melksalon. Foto: Jo Blom

Leef gelukkig liezbare Vader

Rust in vrede lieve Moeder

Uw voorbeeld Vader, zij mijn steun
Op 't eerste levenspad
Hoe jammerlijk mij nu heert gaan viel
Ik heb nooit wanneer ik had
Bergeldt mijn Vader, Jezus moet
al wat hij deed, hij was zo goed

O Moeder swak gevoel,
Uw liefde zal ik vergeten,
In 't uitzicht door 't hartveral.
Het vormt een wonder teken
Ik heb geen nog dacht, want 't zalig licht,
Gode wegen, uw moedering, blijf steeds op ons gezicht

Bidprentje van Dirk van der Kroon en Johanna van Beusekom

16 mei 1923

Bruidspaar van der Kroon - Lustenhouer

Melk en manufacturen: de dames Annie en Roos van der Kroon vertellen.

Opa en zijn compagnon hadden de hele Tamarindestraat, toen nog de Nieuwstraat, laten bouwen met als pronkstuk het hoekhuis. Dat hoekhuis was verstevigd met een steunpaal, omdat er rondom ramen in zaten. Later moest die paal weg, want als de paal ging rotten kon het huis instorten. Annie tekende het huis uit haar jeugd. Zij weet het nog precies. Ter vergelijking is er de foto uit later tijd.

In de loop der jaren verkocht hij de pandjes op één huis en het hoekhuis na. Klaas van der Vaart woonde op nummer 3, in zekere zin een buurman.

Opa, grootvader Dirk van der Kroon was op het beroemde Bijlmerlust (met de komst van de Bijlmer afgebroken en herbouwd in het Gein) geboren en trouwde met Johanna van Beusekom. Ze gingen boeren aan het Zwarte Laantje en verhuisden later naar de Lange Dwarsweg 7 om zich verder met het boerenbedrijf bezig te houden.

De vader van Annie en Roos, Johannes Anthonius werd geboren op het Zwarte Laantje. Hij woonde wel, maar werkte niet op de boerderij van zijn ouders. Zijn inkomen verdiende hij in de oliefabriek van Bertels tot hij met Rosina Lustenhouwer uit Abcoude in het huwelijk trad. Dat was op 16 mei 1923. Ze mocht niet in het wit, want dat hoorde niet in de familie. Haar ouders hadden een kruidenierswinkel en de nering zat haar in het bloed. Zij had verstand van stoffen en kon goed naaien. Zo kwamen ze op het idee een zaak te beginnen in het hoekhuis aan de Rijksstraatweg in Duivendrecht. En niet één, maar drie in één! Er moest brood op de plank komen, zeker toen er kindertjes kwamen.

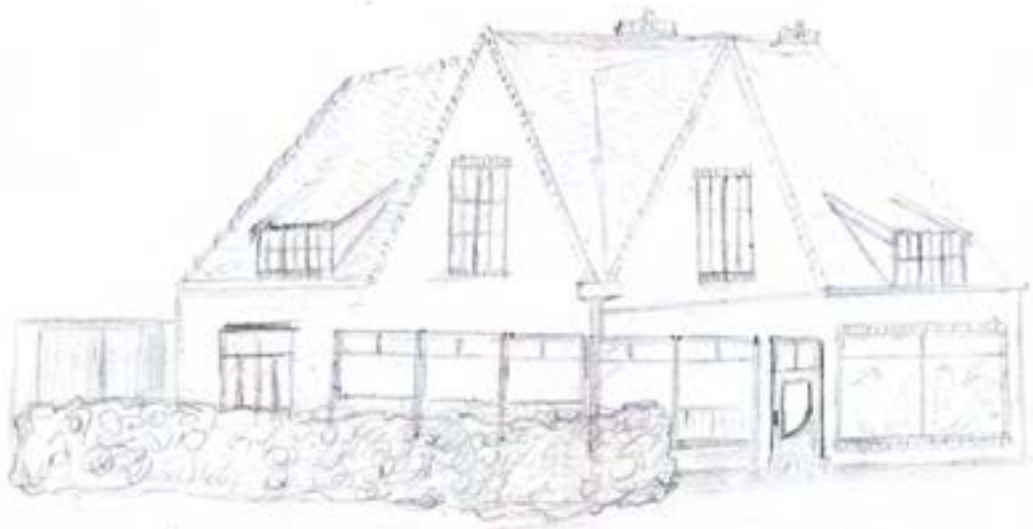
Vader ging de boer op met de manufacturen; zij naaide kleding voor klanten en richtte naast de manufacturenwinkel een melksalon in. Hij trok met de hondskar er op uit: twee herdershonden, later een "hittekar", dat is een kleine kar of wagentje met een klein soort paardje ervoor. De hit stond achter het huis in het schuurtje, links op de tekening. Nog later ging hij met een T - Ford en in de oorlog op de transportfiets. Zijn wijk strekte zich uit van Diemen tot in het Gein, van de Bijlmer tot in de Oude en Nieuwe Bullewijk.

Alvorens hij met de handelswaar op weg ging, prentte moeder hem goed in wat voor stoffen hij aan de man of vrouw moest brengen, bijvoorbeeld wees ze hem wat "pilo" was, een satijnbinding; een ruwe dikke stof en "manchester", het ribcord van nu. Naast de melksalon werden in de manufacturenwinkel blauwe keeper, blauwe kielen en petten verkocht.

De melksalon lag precies op de hoek en opzij aan de Nieuwstraat was een zitje buiten ingericht. Eén tafeltje van het terrasmeubilair heeft het overleefd. Het is een klaptafeltje en vroeger waren er dito stoelen bij. Het doet een beetje Frans aan, zouden we nu zeggen. Er stonden buiten ook van die comfortabele rieten stoelen, die zoals Annie zich herinnerde, die op hun kop gelegd, zich uitstekend leenden als speelgoed. Ze speelden dan "hondenhok".

Als je binnenkwam in de melksalon stond achter in een groen buffet met een spiegel. Daarop stond het drinkgerei. Behalve melk werd er koffie en thee geschonken en er was zelfs pils en limonade. De pils zat in een flesje met een beugel, limonade in een kogelflesje. Het was heel sjiek om een kogelflesje te bestellen. Limonade was immers doorgaans siroop aangelengd met water. De zaak had Verlof A, keurig gemeld op een blauw – zwart (of wit?) bord aan de gevel langs de openbare weg.

De Melksalon ook wel "de kattenkroeg" genoemd   Tekening van Annie van der Kroon

Op de linkerhoek was ooit de melksalon en waar de luifel uithangt de winkel

Uit de omnummering van de gemeente Ouder-Amstel, per 31 december 1926 blijkt:
De Nieuwstraat werd oorspronkelijk de 3^e dwarsstraat van de Rijksstraatweg te Duivendrecht genoemd.
Op de hoek was het perceel van J.A. van der Kroon. Dat was nummer E 21 X en werd toen Rijksstraatweg 27.
In de loop der tijden werden weer andere nummers, maar ook namen ingevoerd, bijvoorbeeld de Spoorstraat werd Korenbloemstraat en de Nieuwstraat werd Tamarindestraat. Links zijn nog een paar huisjes uit de Tamarindestraat te zien, die in 2003 ook afgebroken zijn.

Ze leert ons de melk als voedsel en als de drank.

Zij leert niet alleen de schoonheit, maar ook de schoonmeer.

Zij leert niet alleen de kon, maar ook het hoogmoedmiddel.

De boter is van de koe, doch schiltteft van 1 mes, waarmee ze gesmeerd wordt.

Ze leert de grondstof voor de mayonise.

De koe maakt kinderen blij met slankwaren en domes met "ivoor"kraken

Zij leert de mens krachtig unuvel, maar ook het ontvrijingsmiddel voor de aan vermagingskraken heen.

De kerbedekking van de faulteilt is van de koe, maar ook de lijn, waarmee de stoel werd ingeleimd, komt van de koe.

De koe levert papier, linn, het half het perhameent, waarin het boek geken-
den wordt.

De koe is in het vleeschroost van de soap, in 1 steek van de hoefenschotel en
voor galatiane geeft vorm en uitheid van de pudding van het hoerereent.

het kleinje koffie en 11 wordt smakelijk door de roum en de koe vergaet van
het pijpje van colatiet.

Toen de voedingskeer vooral de witteken aanpree, roemde men de producten
van de koe, toen dat uit de eraploots had, stond de koe in het voor-
ste gelid, toen de vitamines vertoeteld werden, hoefde de koe niet
niet sehamen.

De koe leert de melk, die een van de beste dranken is, het half leert de
stremel om en laat van te maken

In de koe gezond, van leert ze voedsel voor de mens: maakt vette een eiwit-
aan ho leert, dan is er dickeveel voor varkens en kippen.

In voorlooptijd draagt het getek gezin kleren van
melkwal. Den zuokte leert ze melk; den zieke
geneesmiddelen.

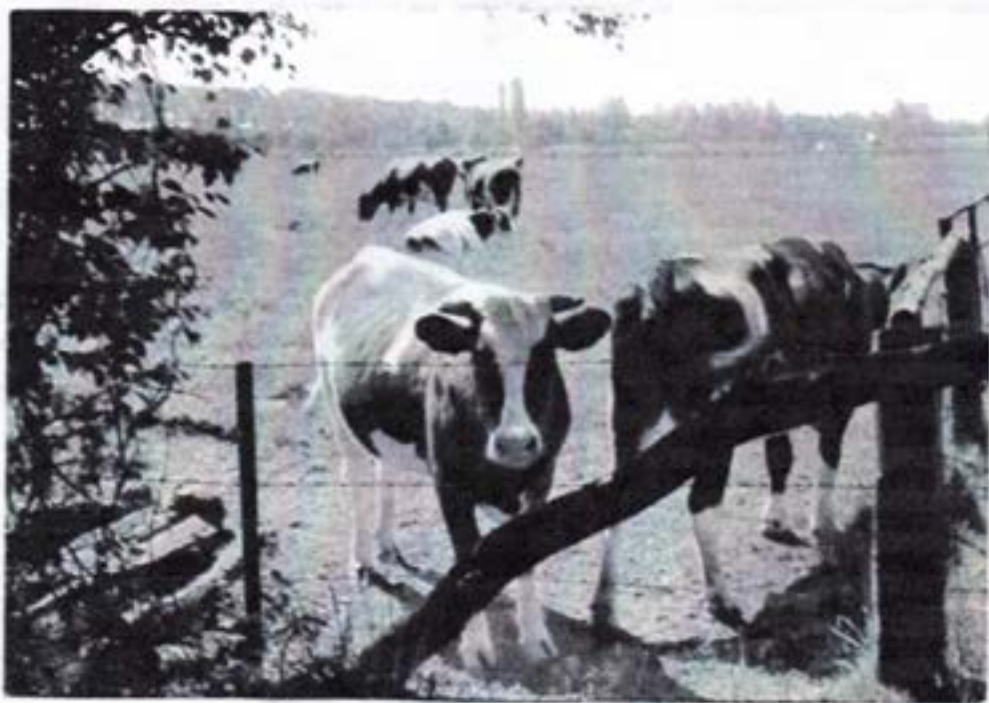
Door haar getalssterkte kan zij duizenden wert
geven

De stien gaf van het Wauritsheis te Den Hoop zijn
keremotte schiloverij.

Zou de koe haar eigen grootheid kennen?

De onmisbare.

In het groterendeel van onze gemeente is uitsluitend het hoornmiddel van bestaan. Het en meest zijn voor eigen bedrijf bestemd en moeten meer dan nog door kruiskruisen en toelichting worden aangevoerd, zodat daar niet veel angst is zij. Men ze hoeren moet het kaven. Deze liggen vooral zijn een stuk bekend om de uitstekende kwaliteit, die men er van heeft. De hoeren zijn deze uitsluitend, worden behoren tot drie rassen. Het meest verbreid in deze gemeente is het Zwarteboekse ras, het echte friesche melker. De overblijven of het Groninger ras is uitstekend, stevige. Het derde ras, het witte boekse of spulke worden we vooral lange en grote rassen in de loop leeft van ons land. Hierdoor heeft men in uitsluitend bekendheid van met uitsluitend rootheid van. Het hoerengestelken zijn met room, geboortelijken en bijzondere tentelers geregistreerd in het uitsluitend bekend. De hoeren meestal geen flauw idee van de belangrijke producten, die ze nog ons levert.

Dat was een organisatie ter ondersteuning van de melkboeren voor onder andere hun boekhouding en eventuele hulp bij ziekte (zij hadden speciale melklopers in dienst).

De melk werd aanvankelijk betrokken uit Abcoude, 't Gein en later uit de Jan Steenstraat, melkfabriek "Holland".

In de winkel werd meer verkocht dan boter, kaas en eieren. Alle zuivelproducten tot en met bloempap, havermout, vanille- en chocoladevla in de fles, pakjes en blikjes soep en revolutionair: ze verkochten wijn van Siebrandt uit Kampen. Een assortiment van sherry, muscadet, vruchtenwijn, port en zoete Spaanse wijn.

In 1968 trouwde Klaas met Corrie Willig uit Schagen; "ik ben Schagenees", zegt ze zelf. Langzamerhand namen ze het van de ouders over, die van een welverdiende oude dag konden gaan genieten. Vaak zat moeder op het bankje naast de winkel.

Klaas en Corrie zagen de mogelijkheden van de doorgaande route, die de Rijksstraatweg toen nog bood. Langs de weg werd reclame (door Klaas zelf ontworpen en getekend) gemaakt en zo kregen ze van die klanten, die op weg naar huis, nog gauw even binnenwipten in hun winkel. Een reclame, die het goed deed, was dat je bij een kilo kaas 10 eieren cadeau kreeg. Hun etalage was het waard om te bekijken. De etaleur van de Bijenkorf, Martin Bakker, al jaren bevriend met de familie, verzorgde dat vaak.

Martin Bakker is de broer van Jan Martin Bakker, degene die op het oorlogsmonument vermeld staat. Elk jaar is daar bij Waddenland de herdenking op 4 mei.

Een goed idee was om belegde broodjes te gaan verkopen. De klanten hadden 't gauw in de gaten en kwamen graag hun lunch samenstellen bij Van der Vaart. Dat gaf wederom een impuls aan de verkoop.

Bij een nieuwe sanering moesten ze Betondorp afstaan (uitkopen deed je per liter melk), maar gelukkig kwam de Bijlmer in beeld. Met een speciale elektrische winkelwagen, 1,30 meter breed, kon hij bij flats als Hoogoord, Frissenstein, Develstein, Florijn en Dennenrode komen. Hein (de zoon van Teun) Beukeboom had zijn klanten onder andere aan de Bijlmerringkade en was als vanzelf in de Bijlmer gaan venten.

Toen de Rijksstraatweg afgesloten werd voor doorgaand verkeer, was het voor Klaas en Corrie niet meer interessant om de winkel voort te zetten. Dat was in 1990. Verhuisd naar Medemblik en na een aantal jaren conciërge bij Hogeschool Holland in Diemen, pakte hij toch weer iets op wat met zuivel te maken had. Hij is nu "kaasmeester" bij Beemster Kaas en met een stand in diverse supermarkten brengt hij als de beste de kaas aan de man en vrouw. Hij heeft daartoe een petje en een brillette op en met een uitstekende "demo" prijst hij Prima Donna en Leggero 30+ aan.

Drie generaties Van der Vaart in Duivendrecht. Begonnen op het legendarische Strandvliet, als karakteristiek helaas verdwenen, is er een nog herkenbaar winkeipand, Rijksstraatweg nummer 31 van waaruit nu etalagepoppen verhandeld worden. Het vertrouwde beeld van de melkboer als "wekker", die in alle vroegte de melk bezorgde is met de komst van de koelkast in elk huis en de supermarkt voor goed verleden tijd.

Sluiting van de boetiek in 1991, één maand na het 65-jarig bestaan

Platina in Duivendrecht

* Een platina-huwelijk is vandaag de dag vrij zeldzaam. Maar niet voor het echtpaar Van der Vaart-Rijkema, dat afgelopen zondag zeventig jaar was getrouwd. En dat was natuurlijk een bezoekje van burgemeester C. Groot van Onder-Amstel waard. De burgervader bracht voor het bruidspaar een prachtige mand met lekkernijen mee. Ook mocht het paar van Koningin Beatrix een felicitatie ontvangen in de vorm van een brief en een prachtig hoeket (links).

Foto: Patrick Herve DC

1927 - 23 november - 1997

Vroeger werd suiker geleverd in grote dik papieren zakken, 50 kg-formaat jutezak. Dat was een prima isolatiemiddel voor de melkbussen. In de winter moesten de melkbussen beschermd worden tegen de vorst en soms, als het heel streng vroom, stonden de melkbussen 's avonds rond de kachel.

De kratten melkprodukten en later ook fris werden 's morgens in alle vroegte op een "beun" (een soort stellinkje, dat buiten tegen de gevel stond) gezet door Piet Hooiveld, familie van Hooiveld op de boerderij Groot Giessenhof waarin nu het bedrijf van Mattijsen gevestigd is. Piet was groot en oersterk. Hij tilde wel een paar kratten tegelijk in een zelfde beweging van de vrachtwagen naar de beun en vice versa. Dat deed hij ook bij Van Schaick.

Melkbussen heeft Klaas ook nog. Eén is voorzien van een tap-kraan aan de onderkant. Die stond in de "frigidaire" en zo kon je zonder de deur te hoeven openen door een gat aan de onderkant rechtstreeks koude melk tappen. De frigidaires waren de eerste koelkasten. Bij Van der Vaart stond een zes-deurs-exemplaar, geleverd door de heer Waaldijk van de Molenkade. Een andere melkbus is voorzien van een deksel met melktuit. Dat was reuze gemakkelijk, omdat je vanaf de bakfiets de ventemmer vullen kon. Zie de foto van Jo op het voorblad.

De zaken gingen redelijk en Klaas senior werd leverancier van de Vekabaan aan de Vekastraat, nu Berkenstraat, alwaar in die tijd (de jaren 30) een houten wielerveerbaan stond. De toeschouwers wilden best een koel glas melk en zo was er extra winst. Bakker Bloch uit de Kloosterstraat vond van die koeken uit met oranje glacé erop, een lekkernij in die tijd. Klaas verkocht ze grif. Ook mocht hij in de vakantie van Jaap Beukeboom aan het Clarissenklooster leveren. Dat was op zich bijzonder, omdat alleen de 2 werkzusters in aanmerking kwamen om de melk in ontvangst te nemen. Dagelijks bracht hij twee bussen, die dan in vier brandschone geëmailleerde emmers van vijf liter, groen of blauw, overgeschonken werden. Nooit zag hij de andere nonnen. Zij zaten de hele dag te bidden in hun cellen, onderin het klooster.

Een paard onderhouden en verzorgen werd wat lastig en ook duur, nu er andere transportmiddelen voor handen waren, maar de liefde voor het paard bleef. Vader Klaas en zijn zoon Klaas raakten verslingerd aan de harddraverij, ècht hun hobby.

Deze zoon Klaas, in 1940 geboren, zag het wel zitten in de winkel. De school was op zaterdag gesloten, zodat hij kon meehelpen, maar daarentegen moest hij op woensdagmiddag naar school (in de stad was dat: woensdag - en zaterdagmorgen school). Toen hij zo'n 12 jaar oud was, werd de winkel verbouwd. Een geheel nieuwe winkelinventaris werd geplaatst en in een folder werd dat luid en duidelijk bekend gemaakt. Hij ging naar de kweekschool voor de detailhandel, toentertijd aan de Waldeck Pyrmontlaan in Amsterdam. In 1959, ging hij met zijn vader samen verbouwen. Er werd een kaasboetiek ingericht, met een knipoog naar de harddraverij, "De Hoefslag" genaamd.

In militaire dienst leerde Klaas Gerrit Werkman, eveneens uit Duivendrecht, kennen en ze werden maatjes voor het leven. Als het zo uitkwam en Klaas moest een weekend voor paraatdienst in en bij de kazerne blijven, hielp Gerrit Klaas senior. Omgekeerd hielp Klaas als Gerrit dienst moest doen.

Van Kees en Annie van Schaick weten we, dat met hun komst de wijken gesaneerd waren. Klaas vertelde dat zoiets geregeld werd door de Centrale Melkboer Beheer in de Johannes Verhulststraat te Amsterdam.

Klaas van der Vaart met zijn klasgenoten van de Christelijke School in Duivendrecht
Schooljaar 1952/1953

Fotograaf: Cas Ahlers, Linnaeusstraat 22 II, Amsterdam – O. Tel.34630

Mevrouw Roos – Kramer stuurde deze foto indertijd naar de krant voor de rubriek "De Oude Schoolfoto".

Bovenste rij: v.l.n.r.: Goos v.d. Heide, Klaas v.d. Vaart, Chris v.d. Heide, Barend v.d. Brink, Eddy Frank, Frans Burger, Attie Storm, Wim Storm, Barend Verbrugge, Marius Klaassenbos, Kees Waaldijk, Hans v.d. Beek

Tweede rij: Dirk Jan v.d. Broek, Zwerus v.d. Brink, Daan Coops, Bart v.d. Heide, Jaap Langbroek, Hans v.d. Linden, Piet Nagel, Frans Diepgrond, Dries Broerse, Willy Verschaik, Henk v.d. Beukel

Derde rij: Beppie Verhoef, Dikkie Rooseboom, Margo Gehner, Thea Coops, Jannie Coesel, Jopie v.d.Ploeg, Dikkie Grimme, Carla Broerse, Hannie Kramer, Ineke Arban

Zittend: Aartje Nagel, Jannie v.d.Belt, Betsie Huizer, Rinske v.d.Ploeg, Greetje v. Dijk, Mientje Doting, Hennie Smit

In overleg met Neeltje waagde hij het er op; ze leenden geld en stelden hun trouwdatum vast. In een echte winkel kon alleen één getrouwde vrouw de klanten bedienen.

Op 23 november 1927 traden ze in het huwelijk. Bram Niezen reed dit "trouwtje" in zijn taxi. Hun adres was nu Rijksstraatweg 31 en ze woonden aanvankelijk achter de winkel. Na oplevering kon ook het huis ernaast betrokken worden. Ruimtegebrek was er altijd vanwege de opslag van goederen. Een tijdje stond er zelfs een opklapbed in de gang.

Af en toe kwam de heer Doting naar de door hem verkochte pandjes kijken. Hij was zo trots en controleerde en passant of het onderhoud wel in goede handen was. Klaas junior vertelde hoe zenuwachtig men dan was, maar de heer Doting keek altijd goedkeurend naar de winkel. Vooral de betegeling, kraakhelder en schoon, beviel hem. In de tuin stond een overdekt spoellokaal, later binnen, om de melkbussen te reinigen. Men gebruikte daarvoor heet water met soda, waarna er met ijskoud water nagespoeld werd. Alles volgens de voorgeschreven regels der hygiëne. Met het nemen van monsters controleerde men van overheidswege.

Neeltje verkocht ook kaas en met een fraaie houten kaashakker met marmeren onderkant, geschroefd op de toonbank, werd de kaas in de gewenste dikte gesneden en vervolgens afgewogen. Deze kaashakker, die met de hand van boven naar beneden, met een klap de kaas in plakken sneed, is nog steeds in het bezit van de familie. Net als de verschillende melkmaatbekers van halve en hele liters, telkens keurig geijkt. De merkjes zijn naast elkaar in de rand nog prima te onderscheiden. Klaas ging met de melkmaatbekers op gezette tijden naar een schooltje in Diemen, alwaar ze geijkt werden.

Zij kreeg zoals elke winkelier te maken met mensen, die op de pof kochten. Vaak heel arm konden ze zelfs aan het eind van de week de opgelopen rekening, keurig in een lang smal boek bijgehouden, niet betalen. Soms wisten ze zogenaamd niet meer wat ze precies gekocht hadden en dan ontstond een pittige woordenstrijd. Als het heel erg was met de bittere armoede, mochten mensen de broodnodige levensmiddelen pakken en veel later betalen. Dat was dan uit medelijden met de arme "bloedjes van kinderen". Pakten ze echter een fles wijn, dan was het onverbidlijk: "nee, dat niet, dat is luxe!"

In de oorlog dreigde in grote ellende diverse mensen om te komen. Op dokters advies besloot Klaas van der Vaart melk te leveren zonder over geld te praten. Uit dankbaarheid zijn die personen altijd klant gebleven. Het was een akelige tijd en Klaas had ook een gezin te onderhouden. Zijn zoontje Klaas was in 1940 geboren en het gezin breidde zich sindsdien uit. Om aan voedsaam eten te komen, had hij ergens een biggetje kunnen kopen. Slachten kon niet zo maar. Dat was illegaal. Het transport van zo'n beestje was ook een probleem. Er waren overal controleposten en als ze voedsel vonden in je bagage werd het in beslag genomen. Toch waagde Klaas het erop: voor vrouw en kinderen. Met een melkbus op zijn rug, het knorretje erin, fietste hij richting huis. Hij had geluk en hij verstopte de levende waar. Echter, de kleine Klaas viel het op, dat er geknor achter het huis te horen was. De geschrokken vader prentte hem goed in te zwijgen over deze welkome aanwinst voor hongerige magen.

In de vakanties namen de melkboeren waar voor elkaar. Als ze andermans wijk betraden, luiden ze en grote koperen bel. De klanten werden dan namelijk niet aan huis bediend, maar wisten door die bel, dat ze naar de melkboer moesten lopen om de nodige artikelen aan te schaffen. Zo was er in die zomertijd toch nog min of meer bezorging aan huis. De zware bel staat bij Klaas naast de melkmaatbekers.

Kaassnijder

Voor keurige plakjes

Foto's Jo Blom

Melkmaten en de nostalgische bel sieren nu de schouw bij Jr thuis

Leverancier en klant: over 't algemeen protestant
Klaas en Corrie van der Vaart vertellen.

Grootvader van der Vaart kwam van een boerderij aan de Amstelveense weg. Aangetrokken door de mogelijkheid boerderij Strandvliet te kunnen pachten, meldde hij zich als sollicitant bij de landheer. Er waren meer kandidaten, maar hij kreeg de voorkeur, omdat hij, naar hij later vernam, over grote sterke handen, werkhanden dus, beschikte. De landheer - eigenaar woonde in Amsterdam-Zuid. Regelmatig kwam hij met de auto naar Strandvliet om melk te halen in een blauw geëmailleerd kannetje. Soms als een reparatie geen uitstel duldde, werd dat onderdanig onder zijn aandacht gebracht.

Kleinzoon Klaas herinnert zich de entree van de monumentale boerderij met links een koelbak om in de zomer de melk koel te houden alvorens het naar de klanten getransporteerd werd. De melk bleef daarin tot de volgende dag vers. Het land liep tot aan de Utrechtse weg en de sloten moesten voor de schouw regelmatig onderhouden worden. Daartoe was door Bieshaar - Schuttel (de smederij) een speciaal wagentje in elkaar gezet om de slootkanten af te snijden. Spannend was het te weten dat er via de waterput een vluchtweg bestond, die uitkwam in de pastorie van de RK Sint Urbanuskerk.

Op Strandvliet geïnstalleerd, moest er verdiend worden en dat betekende klanten werven. Dat was niet gemakkelijk in een overwegend rooms-katholiek dorp. Meneer pastoor maande de gelovigen vooral bij Beukeboom melk te kopen. Om 06.00 uur was het melkenstijd, waarna de melk in bussen aan de weg gezet werd om naar de melkfabriek in Amsterdam vervoerd te worden. Op die manier was er een inkomen, maar niet voldoende. Een belangrijke verdienste kwam uit de verkoop van boter, die gekarnd werd op de boerderij met als niet onbelangrijk bijproduct de karnemelk. De karnton van opa staat in Medemblik bij de kleinzoon in de tuin. Op het erf scharrelden de kippen rond, die als soepkippen verkocht nog wat extra centjes opbrachten, net als de gefokte konijnen.

De jongste zoon, Klaas junior (de vader van de verteller van dit verhaal, ook Klaas genaamd) kwam al gauw tot het besef, dat er voor hem op de boerderij niet veel toekomst was. Hij begon met melk te venten in de hoop op een eigen wijk. Zijn oudere zusjes hielpen hem daarbij. Dat ging nog per handkar met de melkbussen erop. Betondorp ontstond juist in die tijd en alvorens de nieuwe bewoners arriveerden zaten Klaas junior en zijn zusjes op de stoep te wachten. Hun verzoek was steevast of zij de melkbezorgers mochten worden.

De zaken gingen redelijk en Klaas junior kon met zijn handel moeilijk nog vanuit Strandvliet opereren. Een eigen plek onder de zon was gauw gevonden. Hij huurde in de Nieuwstraat het huisje op nummer 3 en werd zo de buurman van de familie van der Kroon. Achter 't huis werd een paard gestald en een wagen geparkeerd. Elke werkdag er op uit om wat te verdienen met de hoop zoveel te vergaren, dat hij zijn eigen gezin kon stichten. Neeltje Rijkema werd zijn uitverkorene. Zij kwam van een boerderij op de Lange Dwarsweg, waar haar moeder, al jong weduwe, een varkensfokkerij dreef. De bruid was voor haar huwelijk huishoudster bij meester Elfrink (zie Scholen - Special) geweest.

Aan de Rijksstraatweg werd door de heer Doting, de toenmalige "projectontwikkelaar" van Duivendrecht, een serie huizen gebouwd en Klaas senior had wel interesse in een winkelpand. Echter, hij kon niet alleen de winkel, maar moest ook het huis ernaast kopen. Dat was beter vanwege de opslag en werden burens niet gehinderd door te veel attributen van de melkhandel en onnodig lawaai op straat.

Moeder van der Vaart – Rijpkema

Jonge Klaas tussen zijn ouders

Met het aantreden van een nieuwe burgemeester, werd zijn binnenkomst in de gemeente steevast gevierd bij de Duivendrechtse Brug. Vader Jaap stond vooraan, want de gemeentesecretaris, de heer Sanders, wees op de melkinrichting en stelde hem voor als de eerste melkboer van meerdere aan de Rijksstraatweg en bovendien lid van de vrijwillige brandweer. Vader bood de nieuwe burgemeester plechtig een sigaar aan.

Tussendoor werd de winkel verbouwd en kwamen er nieuwe artikelen zoals toffees. Die zaten in blikken van Verkade met een glazen deksel. Allerlei soorten toffees waren er, waaronder de droptoffees favoriet waren. Af en toe pakten de kinderen Beukeboom stiekem een toffee. Als ze thuis kwamen uit school riepen ze: blijf maar" opdat moeder wist, dat er geen klanten waren. Even hadden ze dan de tijd om gauw een paar toffees weg te grissen. Moeder haalde voor bij de koffie de grote koektrommel met de glazen deksel uit de winkel en presenteerde koekjes. Wel twee koekjes kregen ze erbij: een luxe destijds. Minder leuk was, dat 's maandagsmorgens "oude" melk opgedronken moest worden. Toch al niet dol op melk, kokhalsden ze ervan en Joke kieperde steevast de melk door de gootsteen als moeder even niet keek.

Natuurlijk werd er ook op de pof gekocht. En dan had je van die deftige klanten aan de Rijksstraatweg, in die ruime hoge huizen, door hun gekscherend "de goudkust" genoemd. Die klanten waren krenterig en als een mevrouw maar 2 eieren kocht of 2 kleine flesjes fris, konden ze het niet laten om te zeggen: "u krijgt zeker visite". Soms werden flessen alleen voor het statiegeld ingeleverd, terwijl moeder en dochters zeker wisten, dat die niet vol bij hun de winkel uitgegaan waren. Die flessen, enkele keren goor van vuiligheid, moesten ze schoonmaken. Vaak kwamen er nog klanten na zessen of op zondag als er iets vergeten was in de supermarkt. Dan was het winkeltje van Beukeboom opeens weer goed genoeg.

Vader Jaap was bij het toneel. Dat was in het Pax - gebouw. Echt een hobby. Des te leuker was, dat hij op de Duivendrechtse Kade aan de Cinetone leverde. Op een keer sprak hij bij de studio's Toon Hermans en Wim Sonneveld. Dat was een kick! Rob de Nijs zong een keer in de garage van Niezen en soms kwam doktermusicus Boy Edgar in de winkel.

Ook in huis werd verbouwd. Het was ook wat al die kinderen hun eigen plaatsje te geven. Vader en moeder hadden een klerenkast, de kinderen een doos voor hun spullen. Sommigen sliepen met z'n vieren op één kamer en zelfs in de kelder en in de badkamer (met opklapbed) was een slaappleats ingericht. De keuken en de kamer werden tot één geheel ingericht. Dat was gemakkelijker en een serre zorgde voor de noodzakelijke uitbouw.

Jaap en Bep werden ouder, net toen er sprake van was, dat ook hun winkel "gesaneerd" werd. Dat was in 1976. Het was het lot dat alle melkboeren van Duivendrecht vroeger of later ondergingen. Diepgaande veranderingen in de winkelnering, koelkasten in alle woningen, werkende mensen, die haast nooit thuis zijn en geen opvolging zijn het bekende beeld. Een laatste foto van het paar voor de winkel en het huis wat hun "woelige nest" genoemd werd om van dan af van welverdiende rust en de steeds groeiende aantallen kleinkinderen te genieten.

Afscheid van een halve eeuw in de melk

„Ik heb er vrede mee, het is genoeg geweest. Nu heb ik weer tijd voor andere dingen”.

Aan het woord de heer Beukeboom uit Duivendrecht, die geturende 50 jaar melk ventte in Duivendrecht en Amsterdam. Zijn vrouw weet ook het een en ander van de melkverkoop: ruim 37 jaar stond zij in melkrichting De Beuk, de melkwinkel aan de Rijksstraatweg, waar op zaterdag 3 juli j.l. voor het laatst die heerlijke Hollandse drank over de toonbank ging.

De winkel is nu definitief gesloten. Een paar lege kratten voor de deur vormen het laatste bewijsstuk van een afgesloten periode...

Een liter melk 8 cent

De heer Beukeboom (63) werd geboren op een boerderij aan de Abcouderstraatweg, vlakbij de voormalige Bijlmermeerpolder. Op 13-jarige leeftijd ging hij met zijn broer melk verkopen in Duivendrecht en Amsterdam. De melk werd gekocht voor 4 cent per liter en ging voor 8 cent van de hand. Amsterdamse melkslijters vroegen 10 cent per liter. De heer Beukeboom en zijn broer zaten dus 2 cent onder de winkelprijs, maar dit was toegestaan: de handel was vrij.

De wijk was bijzonder uitgebreid. Bijlmermeerpolder, Duivendrecht, Amstelrijk, Oosterpark, dus tot diep in Amsterdam. „Als een klant ging verhuizen, dan ging je mee. Je liep hem als het wafe achterna”.

Tussen zeven uur 's morgens en vijf uur 's middags werd melk verkocht; hiervoor en hierna moest nog gemolken worden.

Lange werkdagen dus, maar het ging met liefde: „Ik heb er nooit geen hekel aan gehad. Ik had geen hekel aan vrouwen, anders had ik het nooit zo lang volgehouden”.

Enige jaren geleden werd de melkverkoop aan de deur stopgezet, de bezorging werd te duur.

De Beuk

In 1939 kwam de melkwinkel erbij. „Het was eigenlijk een gok, maar je was jong en je wilde wat”.

Op 3 maart 1939 ging de deur van de melkrichting De Beuk open. De eerste aanbieding was bijzonder aantrekkelijk. Voor één gulden kwam men in het bezit van „½ pond roomboter, 6 grote verse eieren, ½ pond PRIMA belegen, jonge Leidsche en 1 flesje koffieroom”. Een snelle berekening van de heer Beukeboom leert ons dat men hier tegenwoordig ongeveer tien gulden voor moet betalen.

Mevrouw Beukeboom heeft altijd met veel plezier in de winkel gestaan, hierbij trouw geassisteerd door de vele (12) kinderen.

Aanvankelijk verkocht men alleen zuivelproducten maar mevrouw Beukeboom haalde het kruideniersdiploma en het assortiment werd uitgebreid.

De opbrengsten van de winkel en de wijk waren ruim voldoende voor het grote gezin.

„We hebben altijd ons bikkie kunnen verdienen, de kinderen hebben nooit honger geleden”, aldus de heer Beukeboom, bij deze uitspraak glimlachend kijkend naar zijn charmante dochters Els en Carla.

De opkomst van super-, uni- en maxi-markten was ook in Duivendrecht merkbaar. De melk werd in het vervolg bij deze weinig sympathieke markten gekocht.

Dit was echter niet de reden om te stoppen.

De heer Beukeboom:

„We hoeven gelukkig niet te stoppen, zoals zo velen. Achter sommige dingen moet je een punt zetten, het is mooi genoeg geweest.

Wij zijn allebei nog gezond, en we hopen dat het zo nog een tijdje blijft.

Nu hebben we weer tijd voor dingen, waar we nooit aan toegekomen zijn”.

foto: Hans Springer.

Amstelgids 1976

Vervolgens brachten ze de schaapjes weg. De dokter en het klooster kregen vanzelfsprekend de boterschaapjes en waar zij ze verder ook brachten, kregen ze soms een gulden, maar zeker snoep.

Aan klantenbinding deed Jaap ook. Als er een kindje geboren was, kregen de ouders een flesje slagroom. Trouwde één van zijn dochters of zijn zonen, dan kregen de armste klanten een kilo kaas in de hoop op mooi weer op de huwelijksdag. Altijd vrolijk was hij vol geloof en zijn motto luidde: "Moed en Vertrouwen". Met verschillende knechten, maar ook met zijn oudste zoon Jan en dochter Joke, was het vaste prik: 's morgens de wijk, 's middags de winkel. Tijdens de oorlog dartelde zijn onafscheidelijk bruine hond Mocky altijd mee.

Vervelend was het als de zigeuners uit het woonwagenkamp aan de Wenkebachweg flessen melk uit de kratten probeerden te stelen. De enige oplossing was er hard achteraan hollen om de dieven tegen te houden en de melk terug te halen.

Het klooster was een goede klant van Jaap en de familie voelde zich verbonden met het klooster, alwaar ze af en toe ter kerke gingen. Nog altijd is er contact met zuster Josepha, één van de langstlevende buitenzusters, die lang in Babberich woonde (nu in een aanleunwoning, genietend van haar oude dag). Voor de afbraak van het klooster in 1968 verhuisden de zusters en Jaap verzorgde met zijn bus het transport. Samen met zuster Theodora nam zuster Josepha de melk in ontvangst voor de "slotzusters", die nooit buiten kwamen, behalve met de verkiezingen. Jaap en de buitenzusters raakten zo bekend met elkaar, dat vader Jaap voor het veertig -uregebed het verzoek gedaan werd of zijn dochters "bruidje" wilden zijn. Zij mochten dan het altaar betreden en de slotzusters een handje geven. De slotzusters zaten achter een traliewerk en verheugden zich op dit moment van contact met de meisjes. Op hun beurt vonden de dochtertjes Beukeboom het een beetje eng. Bijna alle dochters zijn regelmatig bruidje geweest en werden beeldschoon aangekleed.

Wie jarig was, ging naar de kerk, vergezeld van alle anderen. Dat betekende vroeg opstaan, want de mis begon om half zeven en daarna werd er pas ontbeten: wel 2 beschuitjes voor de jarige en hup naar school.

Met de gezinsuitbreiding kwam er ook meer hulp. Neef Gerard Beukeboom hielp Jaap. Hij was toen 14 jaar en bleef tot zijn moment van vertrek als emigrant naar Canada. Zijn zuster Jopie hielp in de huishouding en zus Janny verzorgde al het naaiwerk. Verder was er een dienstbode voor dag en nacht om het zwaardere werk onder controle te houden en voor de kinderen te zorgen. Zij kwam uit Friesland.

Ziek zijn kwam in het woordenboek van vader Jaap niet voor. Voelde hij zich niet lekker, dan deed hij een extra sjaal om. Met Kerst mocht hij ziek zijn van zichzelf en dan klaagde hij wel eens over rillerigheid en had hij last van zijn keel en zijn rug. Als 't erg koud was, dan kwam hij zich even thuis om door te warmen.

In de oorlog had Jaap een moestuintje bij het klooster. Als er Duitsers naar hem vroegen, was Janny geïnstrueerd om te zeggen, dat papa naar de tuin was. Vaak zat hij verborgen op zolder in een soort van onderduik. Jaap wilde net als andere mannen niet in Duitsland te werk gesteld worden. Hij kon niet weg bij zijn gezin en nering.

Duitsers kwamen er bij Jaap niet in. Probeerden ze het toch, dan zwaaide hij met een medicijnflesje, waaruit bleek dat er schurft was in zijn huis en wel zo besmettelijk, dat iedereen ver uit de buurt moest blijven. De Duitsers vertrokken gegarandeerd heel snel.

De kleine Trees, in november, voorafgaande aan de oorlogswinter geboren, was zo klein, dat ze in een keukenlade paste.

Na de verbouwing 1957

De sluiting van de zaak 15 juli 1976

Het woelige nest:

met drie en een half dozijn dochters in winkel en wijk.

Op Rijksstraatweg nummer 2 viel hun keuze. Een winkel met een groot huis waar wel plaats was voor wel twaalf kinderen. Jaap Beukeboom was vast in zijn geloof, zag het voor zich en zei dat meteen. Geïnspireerd door hun trouwboekje waarin steeds bijgeschreven kon worden tot dat gewenste aantal, staan inderdaad drie zoons en 9 dochters bij de burgerlijke stand van Ouder - Amstel ingeschreven, allen in het ouderlijk huis geboren. Bep Beukeboom vond het af en toe wel veel, was nooit klaar, had nooit rust, maar het bracht ook gezelligheid met zich mee. In een goed katholiek gezin hoorde het gewoon zo en dat werd aangemoedigd door meneer pastoor. Hij kwam af en toe op bezoek om onder het genot van een borreltje en een sigaartje met name het belang van die grote kinderschaar te onderstrepen.

Moeder Bep deed het huishouden, bediende de klanten in de winkel en hield de boekhouding bij, terwijl vader Jaap er elke dag op uit trok om de melk en de aanverwante artikelen te slijten in zijn wijk. Vader Jaap had ervaring opgedaan bij zijn broer Teun (van Rijksstraatweg 112) door te venten met melk in de "Wetbuurt" te Amsterdam, bijvoorbeeld de Celsius - en de Fahrenheitstraat. In de loop van de tijd haalde moeder Bep het kruideniersdiploma en het middenstandsdiploma met als gevolg, dat er kruidenierswaren verkocht mochten worden.

Hij kwam van een boerderij aan de Abcouder straatweg. Zij van een boerderij, waar om heen het Oosterpark ontstaan was. Van huis uit wisten ze alletwee van aanpakken en de winkel van Kaptein overnemen was hun kans.

Jacobus Antonius Beukeboom trouwde op 2 mei 1939 met Gijsberta Wilhelmina Beukeboom. Allebei van een verschillende Beukeboomfamilie toont aan hoe wijd verbreid deze naam was in de regio. Jaap had nu zijn eigen wijk waaronder de Kloosterstraat en de Duivendrechtse Kade Hij ventte in 't begin tweemaal per dag, 's morgens vroeg en aan het eind van de middag, omdat de melk gauw zuur werd in huizen zonder koelkasten. Met name in de Kloosterstraat betekende het voortdurend trap op trap af lopen. Soms kochten de mensen niets en dat heette bij Jaap dan "een halfje melk en niets nodig"!

Eerst liep hij nog met de hondkar, toen een handkar, later een bakfiets en nog later met een busje. Dochter Janny, de oudste, Joke, de 8^e van het stel en Wil, de jongste, herinneren zich nog goed hoe het busje ook kon dienen voor recreatie. Er werden dan stoelen ingezet in plaats van kratten en zo konden ze er met z'n allen op zondag op uit naar het bos. Dolle pret.

De kinderen Beukeboom gingen mee in de bezigheden van hun ouders en met name de dochters hadden daarin nog keus: of venten of in de huishouding. Joke, die met vader ging venten heeft dat al met al vijf jaar volgehouden. Doorleren na de lagere school mocht zeker wel, als er aanleiding toe was.

Met Pasen werden boterschaapjes gemaakt. In van die prachtige malltjes vormden zich die specialiteit. De meisjes mochten de schaaapjes versieren. Losse thee voor de oogjes, een zilveren bandje, gemaakt van een wikkel om de roomboter, voor de halsjes en later kwamen er ligusterblaadjes bij om de oortjes en het bekje te verbeelden.

De meisjes mochten de schaaapjes op paaszaterdag brengen. Dat was het eind van de vastentijd. Om twaalf uur werd het halleluja gezongen en de klokken geluid. Ze hoorden dat op de radio en wat waren ze blij, dat de vastentijd voorbij was. Het trommeltje met sinds Aswoensdag opgespaard snoep, het begin van de vasten, mocht nu open en het snoep smaakte dubbel zo lekker.

Jaap Beukeboom in de Kloosterstraat 1944

J. A. BEUKEBOOM

Het Speciale adres voor

ZUIVELPRODUCTEN
en KRUIDENIERSWAREN

Rijksstraatweg 2 — Duivendrecht — Telefoon 35 87 38
Giro 387632

Duivendrecht, ... 197.....

NOTA voor .....

---

het land ook gieren, wat vroeger steeds gebeurde uit een driewielige kar, waaruit een man onder het rijden de gier stond te scheppen, terwijl tegenwoordige de speciale gier-tanks gebruikt worden. Alles heeft de boer er voor over om zijn weide zo goed mogelijk in orde te krijgen of te houden. En hij slaagt daarin uitstekend.

Om weideland! Men beweert wel eens, dat er „niets over“ is. Die klompen berusten alleen op gebrek aan de kennis van eigen omgeving. De schoonheid van ons weideland in de onmiddellijke nabijheid van de drukte en het gewoel der stad Amsterdam is van evengetijdelijke aard. Maar veel te veel mensen gaan die schoonheid achteloos voorbij. Maar wie in ogen open zet, kan uit volle borst meezingen.

Holland ze zeggen

Je grond is zo droog.

Maar niets zijn je weiden

En puik is je gras

Blank is je water

En gearig je hooi.

Holland, mijn Holland

Ik vind je zo mooi.

Als het hooi door oecologische recens onregelmatig droogt, gaat het snel in de kwaliteit achteruit en bovendien gaat er veel meer werk in dit

Alle zien dan ook in de hooitijd, een ruistere bedrijvigheid op 't land, want voordat het hooi aan oppers staat is het met vliege en dan nog probeert iedere boer het nog zo snel mogelijk binnen te krijgen. Er worden dan soms werkdagen gemerkt om van te vullen, waarbij ieder mee moet helpen tal zij op het veld om aan oppers te zetten, of de wagens te laden, hetzij thuis om op te steken.

In de laatste jaren wint een andere methode meer en meer veld: het ruiken van het gras, dat het dubbele voordeel biedt: minder aan het weer gebonden te zijn en dus sneller af te lopen tevens een product te leveren, dat meer voedingswaarde behoudt. In de winter heeft dan minder krachtvoer te worden gegeven. Maar met dit al gaat hiermee een heel stuk schoonheid verloren, want de lichte betonnen gevelen, waarin het gras gereeld wordt, steken wel erg af bij de oude ruppengaten. Verder: "er is een luchtje aan". De boer echter schijnt de zaak alleen van de oustere kant te bekijken. Hij heeft zijn koeien zien happen in 't gewilde gras en weet dat het een feestmaal voor hen is. En door komt het meer op aan, vindt hij.

Wanneer de grasoogst is afgelopen, krijgt het land een paar weken rust en wordt dan beslagen met vee, dat er met tussenpozen de nek ze... men op blijft. Alleen zien we in de herfst hier en daar de laatste resten gras vergruisd afgevoerd, want het is voor het gras beter, dat er gedurende de winter zo weinig mogelijk op het land blijft staan. Al dit land wordt zo goed mogelijk bemest. In het voorjaar wordt het met mest bestrooid en soms van kunstmest voorzien. Ook zien we

DUIVENDRECHT

'N WEIDESTREEK.

De liefde voor zijn land is ieder aangeboren. (Vondel.)

In Groot deel van ons vaderland wordt gebruikt als weiland. Als een land met een overloed van fris en sappig groen, waarin het bonte vee staat weggevoerd, het vee, dat de rijkdom en de trots van een boer uitmaakt.

Weiland moet eigenlijk verdeeld worden in echt weideland, waarop vee graast en hooiland, waarvan hooi gewonnen wordt. Meestal is dit onderscheid niet scherp. Het meeste land wordt slechts tydelijk gebruikt als hooiland om daarna weer beemd te worden. De gang van zaken

is aan zo: In bepoelde perceelen wordt in het voorjaar geen gebruik gemaakt. Het gras kan dan lang opgroeien en ten slotte is bleef schieten. Begin juni wordt het dan met de machine of met de Zeis gemaaid en dan tel hooi verwerkt. Dat is een werk (doet bij den buet) dat veel enoring eist en waarbij het ween den voorlijk te pakken kon nemen.

Deze afbeelding komt uit een werkstuk van Theadora van Schaik (geb. 1931)
Leerling van de hoogste klas van de S. Joanneschool in Duivendrecht.

Lange tijd was veeveelt hét hoofdmiddel van bestaan in Duivendrecht en boerderijen met melkbussen aan de weg waren een vertrouwd beeld in het dorp.

Een melkbus was tot in de zeventiger jaren van de vorige eeuw een alledaags voorwerp op de boerderij. De ijzeren bussen van 40 liter dienden om de verse melk in te bewaren. Wanneer de koeien gemolken werden, werd de melk in de melkbus gegoten en daar bewaard. De melkbussen werden met een kar naar de kant van de weg gereden. Daar stonden de bussen totdat ze door de melkrijder werden opgehaald om naar de zuivelfabriek te worden vervoerd. Tegenwoordig wordt de melk in een gekoelde opslagtank bewaard en zijn melkbussen alleen nog maar als sierobject te zien, of worden ze gebruikt bij het carbidschieten.

(Bijna) alle boerderijen zijn uit het dorp verdwenen. Op de volgende bladzijden is te lezen hoe er in de jaren veertig van de vorige eeuw op de school onderwezen werd over dit belangrijke middel van bestaan in Duivendrecht. Uit het werkstuk van Thea:

Het is een waarheid als een koe dat de redactie in dit nummer de koe bij de horens vat.

U krijgt een kijkje in een werkstuk van een lagere - schoolleerling van de Sint Joannesschool uit de veertiger jaren van de vorige eeuw en merkt dat Duivendrecht een land van melk en honig leek.

Met melk ben je meer mans en de vrouwen hadden daarbij heel wat in de melk te brokkelen. Lees de verhalen van de families van der Vaart, van Schaick, de Ridder, van der Kroon en beide families Beukeboom er maar op na.

Als je wilt weten hoe een koe een haas vangt moet je niet alleen over koetjes en kalfjes praten, maar ook wel eens een paar oude koeien uit de sloot halen. De mooiste verhalen komen juist dan naar boven én je merkt snel dat er meer dan een koe is die blaar heet.

Men noemt geen koe bont of er zit wel een vlekje aan en als katten zijn wij bij de melk gezet. En smullen was het..... bij de melksalon, de roomkan, de hoefslag, de zuivelkar en de (melk!)slijterijen.

Wij hopen dat u na het lezen likkebaardend verlangt naar het volgende nummer van Oud - Duivendrechtse Saecken.

De redactie

Oud-Duivendrechtse Saecken wordt uitgegeven onder auspiciën van de Stichting Oud - Duivendrecht. Tot nu toe verschenen:

1. **Boerderij - special**
Nummer 1, jaargang 1, september 2003
2. **Scholen - special**
Nummer 2, jaargang 1, december 2003
3. **Duivendrecht on stage**
Nummer 3, jaargang 1, maart 2004
Cultureel leven
4. **De Dom 125 jaar, deel I**
Nummer 4, jaargang 1, juni 2004
St. Urbanuskerk
5. **De Dom 125 jaar, deel 2**
Nummer 4, jaargang 1, augustus 2004
6. **Bedrijvig Duivendrecht**
Nummer 5, jaargang 1, november 2004
7. **Met melk meer mans**
Nummer 1, jaargang 2, maart 2005

Wordt verwacht:

8. **Een engel voor Duivendrecht**
Nummer 2, jaargang 2, mei 2005

oplage 175

AGENDA: Beamerpresentatie Oud -Duivendrecht 17 maart 2005 in de Bibliotheek, 20 uur

n.B. heruitgave in gekopieerde vorm: 25

Nummer 2

Nummer 130

Nummer 212-214

Oude nummering Nummer 112

R

I

J

K

S

S

T

R

A

A

T

W

E

G

Nummer 31

was E 21 X later nummer 27

Uit de onnummering van de gemeente Ouder - Amstel, per 31 december 1926 blijkt:

De Nieuwstraat werd oorspronkelijk de 3^e dwarsstraat van de Rijksstraatweg te Duivendrecht genoemd.

Op de hoek was het perceel van J.A. van der Kroon. Dat was nummer E 21 X en werd toen Rijksstraatweg 27.

In de loop der tijden werden weer andere nummers, maar ook andere namen ingevoerd, bijvoorbeeld de Spoorstraat werd Korenbloemstraat en de Nieuwstraat werd Tamarindestraat.

Met Melk Meer Mans

INHOUDSOPGAVE

OUD – DUIVENDRECHTSE SAECKEN, 2° JAARGANG, NUMMER 1

MAART 2005

Voorblad	1
Inhoud	3
Inleiding	4 - 5
Veeteelt hoofdmiddel van bestaan	6
Duivendrecht een weidestreek	7 - 9
Het woelige nest: met drie en en half dozijn dochters in winkel en wijk	10 – 15
Leverancier en klant: over 't algemeen protestant	16 – 23
De onmisbare	24 – 25
Melk en manufacturen	26 – 29
Van losse melk tot pak	30 – 37
De Duivendrechtse Melk – Inrichting	38 - 41
Ssssssssttt.....De Roomkan slaapt	42 – 45
(Wetensw) aardigheden	46
Bronnen en redactiemededelingen	47